

Pastýřský list před dobou prázdnin a dovolených

(Prosím, přečtěte jej o 12. neděli v mezidobí, 23. června 2024 místo homilie)

Milé sestry, milí bratři, pokoj a pozdrav v našem Pánu Ježíši Kristu!

Rád bych Vám teď, před prázdninami a dovolenými, na začátku mé biskupské služby, adresoval pár slov.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Ježíš vyzval své učedníky, aby se přeplavili na druhý břeh, a to poté, *kdy učil zástupy v podobenstvích, avšak když byl se svými učedníky sám, všechno jim vysvětloval* (Mk 4,34). Tato výzva k přeplutí na druhý břeh byla patrně motivována snahou si odpočinout od zástupů a také vědomím, že Krista čekají další úkoly. Jak se totiž ukázalo, na druhém břehu byl posedlý, kterého Ježíš osvobodil a uzdravil. (Mk 5, 1-20)

Možná pro nás může být tento úryvek evangelia výzvou k zamyšlení nad smyslem doby prázdnin a dovolených. Vztah k odpočinku a volnému času bývá různorodý: od postoje, že je to ztracený čas a zbytečný luxus až k jakési posvátnosti dovolené, na kterou si lidé půjčují peníze a kromě jiného tak dokazují, co všechno si mohou dovolit.

Každý jsme jiný. Ale pro každého z nás platí, že nejsme tažná zvířata a odpočinek je nutný proto, abychom se občerstvili a posílili do dalších dnů života. Možná si někdo řekne, že si minulé generace nemohly dovolit takové vymoženosti, jako dnes my, a přesto možná žily více naplno. Může být. Pro nás je ale cestování běžné. Pokud si to můžeme dovolit, nikdo nám nebrání vyrazit i za hranice a dopřávat si nejrůznější zážitky. Ano, jsou to možnosti současné doby, která je však v řadě ohledů oproti minulosti mnohem náročnější. Klade na nás nároky v profesním životě, jsme nuceni ke stále vyšším výkonům, nelehké to mají i rodiče ve výchově, děti ve školách a všechny nás zahlcuje množství informací, které kolem nás neustále proudí. Proto je odpočinek nutností a v posledku projevem úcty k Bohu Stvořiteli i nám samým, kteří jsme korunou jeho stvoření a *jeho obrazem* (srov. Gn 1,26-27).

Sám Ježíš měl odpočinek na zřeteli – v evangeliích často čteme o tom, že vzal učedníky na opuštěné místo. Říkal jim, aby si šli trochu odpočinout (Mk 6,31). Když však jeho záměr nevyšel, protože na něj čekali lidé – a domnívám se, že to je případ právě dnešního evangelia, kdy apoštoly po cestě čekala bouře a po vystoupení posedlý čekající na uzdravení, – Ježíš nikdy neodmítl pomoci (Mk 6,34).

Odpočívání s Ježíšem je trošku jiný druh odpočinku. On sám to dělal tak, že zpravidla *odcházel na opuštěné místo a modlil se* (Mk 1,35). Činorodost měla v jeho životě prioritu, ale nikoli absolutní. A učil tomu i své učedníky. Apoštoly si nevyvolil na prvním místě k nějaké práci, jako jakési zaměstnanec, ale proto, *aby byli s ním* (Mk 3,14). Všechno jakoby vyrůstá z rozhovoru s Otcem a z bytí s lidmi. A to je životní styl, který si máme osvojovat i my bez ohledu na naše životní povolání. Dlužno říci, že doba nám v tom zkrátka nepřeje, protože v rychlosti, hluku a stresu se na Boha a bližní někdy nedostane nebo zůstávají dokonce zapomenuti. Zde je tedy další důvod k odpočinku: najít sama sebe a vrátit se ke kořenům vlastního křesťanského povolání. Nijak se přitom neliší od povolání apoštolů. Máme být s ním.

Rád bych Vás tedy, milé sestry a milí bratři, pozval i k takovému prožití doby dovolených a prázdnin. Bylo by krásné a přínosné, kdybychom si našli čas a dopřáli si bytí v tichu, pouť, rozhovory o víře nebo duchovní cvičení.

Cesta apoštolů lodí, jak jsme o ní slyšeli v dnešním evangeliu, nebyla nijak klidná – šlo doslova o život. Byla to ale především velká lekce víry. Ježíš je tím, kdo má moc, koho poslouchá vítr i moře. Je také tím, kdo zdánlivě spí, když my křičíme strachy. Život s Ježíšem, život z víry, pokud jej bereme opravdu vážně, je životem dobrodružným a zneklidňujícím. Ničí všechny klidné zátoky našeho života, zvláště ty, které se už stávají spíše zahnívajícím stojatou vodou, než jezerem. Setkat se s Ježíšem a vydat se s ním na cestu s sebou tedy nese značnou porci zneklidnění a bourání našich lidských jistot, abychom nakonec zjistili, že on je jediný, na nějž se můžeme spoléhat. On nás vyzývá ke statečnosti a důvěře, i když to možná zní jako výčitka: „*Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?*“

Sestry a bratři, chtěl jsem se s Vámi podělit o těchto několik myšlenek, abych Vás doprovodil do zaslouženého času prázdnin a také jako jakýsi závdavek našeho budoucího setkání, na které se už nyní velmi těším. Rád bych se co nejdříve setkal s každým z Vás osobně a povzbudil Vás ve víře. Není to ale možné tak rychle, jak bych si sám přál.

Ze srdce nám všem přeji pokojnou dovolenou, při níž si nejen odpočineme, ale při níž také ujdeme kus cesty s Ježíšem. Odpočineme si v jeho blízkosti, přestojíme bouři a posílí se naše víra. Na druhém břehu sice čeká další práce, ale to už budeme trochu jiní lidé, protože On nás mezitím proměnil a posílil.

K tomu Vám ze srdce žehnám!

† Stanislav, biskup